

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sok képpel ellátva.

Elfizetési ár: Egész évre jan. — dec. 6 frt., 6 óra jan. — jun. 3 frt., és 3 óra

Január 2-án 1864. jan. — márc. 1 frt. 50 kr. — Elfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —

Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szán.

XV. kötet.

1. szám.

Elfizetési ár:

Január 2-án 1864.

Hírnap-Könyvtár
Növekedéskönyv

1864. évi 975. sz.

Vajjon micsoda új esztendei köszöntőt fog mondani O?

Azzal, hogy én mivel köszöntök be?
 Úgy is tudom, nem törődik senki.
 Sokkal inkább megkivánják tőlem,
 Hogy mit Ő fog szólni, azt vessem ki.

Hát — azt találgatni nagyon könnyű;
 Eltalálni? No már azt nem mondom.

Tessék választani a sok közül;
 Nekem csak a tálalás a gondom.

Vagy azt mondja, a mit belül gondol;
 Vagy mást mond, és más marad in petto.
 Az operát a zenéje teszi;
 A mit elmond; az csak a libretto.

Vagy olyat mond, a mi igaz épen,
 S a mit épen azért el nem hisznek;
 Vagy sokat mond, miket maga sem hisz,
 S a mik épen azért vízre visznek.

Vagy olyat mond, mitől megijednek,
 Vagy olyat, a minek megörülnek;
 Vagy olyat, mely igen szépen hangzik,
 De nem használ, csupán csak a fülnek.

Vagy olyat mond, milyet én is tudnék,
 Vagy olyat, a minőt csak ő mondhat,
 Vagy olyat, mely hálósüveget húz,
 Vagy olyat, mely öreg ágyut vontat.

Vagy olyat mond, mely meglep mindenkit,
 Vagy olyat, mit előre tud minden,
 Vagy olyant mond, a mit nem ért senki,
 Vagy a mit jól megérthetnek kiunt, benn.

Vagy pedig a publikumot azzal
 Tréfálja meg, hogy mikor így lesnék,
 Kapja magát, épen nem szól semmit.
 Ezt azután találgatni tessék!

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámbhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Megind egy új szóval szaporodott dictionarium. Irjak az idin *ifju conservativekről* biesi lapok. Pesti lapok elbamulnak magukat: mi az? hol van az? Keresnek levegőben, keresnek vizet alatt, keresnek torony tetejiben, keresnek pinceszemagazinokban. Nem találnak sehol. — Kirdeznek varoskapitányságnal, kirdeznek Kuntsaftsamtнал, kirdeznek casinoba, (mar pedig, ha mig it se tudnak, azt nem lehet sem) nem találnak űket. Kik lehetnek, mik lehetnek azok? Had in megmondok, hogy kik azok?

Tesik in ram meghallgatnyi. Ha in vagyok öreg nemes; fiam nekem ifju nemes. Ha in vagyok öreg görög, fiam nekem ifju görög. Tehad ha in vagyok o conservativ (pedig a vagyok) akkor fiam nekem ifju conservativ. Tehad ifju conservativ vilagosan senki sem egyib, mint öreg conservativek fiacskai. Az ig segítsen űket elűre!

In izs pedig nem kivanok ebűl a fölfödőzisebűl tiz perczent remuneratiot. Van izs magamnak mar 10 fiacskam s tizenegyedik mar nem kel hozza.

Tallérossy von Zebulon.

Ádám apánk első hűtlensége.

A z ö r e g s a j á t n a p l ó j a u t á n K a k a s M á r t o n . *)

De már nem állom ki tovább itt a *paradicsom kerítése* mellett.

Egész nap nem csinál egyebet az az asszony, mint pöröl, csörtet, csattog, dörmög és sír, ha megmérgešűem.

Bezzeg nem ilyen volt leány korában! Mig el nem vettem, olyan volt mint a bárány; szavát is alig vehettem hét számra. No iszen helyre pótolja most, a mit akkor elmulasztott.

Csak én meg ne házasodtam volna! Milyen ur voltam legény koromban! Semmire sem volt gondom; csak magamra. Minden állat kedvet kereste. Most meg egész nap dolgozom, mint a ló, s mégis alig tudok jól lakni egyszer egy ünnepnap; s régi hitelezőm, a föld, semmit sem ad contóra többet. A manó tudná mennyi minden kell ennek az asszonynak? Minden héten más forma állat bőrét kívánja meg általkötőnek, s azt nekem elő kell teremtenem, ha egész nap szaladok is utána, s ha egy tarka madarat meglát a fán, ríva fakad s engem űz-hajt, hogy neki még olyan toll nem volt a hajában. A multkor meg a víz fenekén látott meg mindenféle csigabigákat, s addig dúltfűlt, hogy

azok milyen jól illenének az ő nyakára, mig le nem mentem a víz fenekére, s fel nem hoztam neki, a mit kívánt.

Hát még az a két infámis rosz kölyök! Az a *Kain*, meg az az *Ábel*. Šoha se láttam ilyen rosz két vásott ficzkó. Az a szerencsém, hogy a *fenicziaiak* még nem találták fel az *űveget*, különben mindennap ablakot törnének a háznál. Nem győzőm űket ruhával; hát még boeskort mennyit elszakgatnak. Ezer szerencse, hogy még semmi tudomány sincs a világon, nem kell űket iskolába járatnom. Ha megnőnek, nem tudom, mit csinálok velük? A *Kaint*, azt katonának adom; az *Ábel* meg jó lesz papnak. — Ezek is szüntelen veszekesznek együtt; aztán folyvást *tűzzel játszanak*, a *Kain pecsenyét sűt*,

*) A történet valódiságáról kezeskedik a „les anecdotes historiques depuis le commencement du monde“, mely a dolgot így adja elő: „on trouve dans les traditions des Juifs, qu' Adam veut cent trente ans separé d' Eve, et qu' epoux infidele eut commerce avec une femme, nommée Lilith, et ce fut de cette union, que naquirent les demons. Eve se consola de l'infidelite de son volage epoux en s' abandonnant aux caresses des Anges apostats. (A zsidók hagyományaiiban találni, hogy Ádám száz harmincz évig elválvá élt Évától s az alatt viszonya volt valami Lilith nevű asszonysággal, s e szövetségéből származtak a manók; azt mondják, hogy Éva az alatt vigasztalta magát, esapodár férje helyett, a bukott angyalok udvarlásait fogadva el.)

az Ábel meg kukoriczát pattogat. Az anyjuk elhitette velük, hogy ez igen kegyes multság. Ha már fel volna találva a kéntelen gyufa, szent, hogy rám gyujtanák a házat. Pedig assecurálva sincs. Telik is nekem!

Óh be kegyetlenül unom magamat idehaza!

A kártyát még csak hatezer esztendő mulva fogják feltalálni, a *sakk* is jó távol esik még az időben; de ha volna is, ugyan kivel játszanám, mikor egyes egyedül vagyok nemes ember ezen a *pusztán*! Mindenféle mezei ördöggel csak nem ülhetek le.

Nóé is hol van még a maga találmányával? Csak legalább volna egy *kocsma* a világon, a hová az ember egy kis büelfelejtőre betérhetne. Vagy legalább az a *Nicótius* született volna előttem száz esztendővel, a ki a *dohányt* fogja majd először ültetni, hogy ha egyébre nem, legalább pipára gyujthatna az ember, s fumigálhatná a világot. Még csak ez sincs!

Óh be rettenetes unalmas dolog az *emberiség* *ősapjának* lenni!

Persze, hogy az én időmben még *újság* sem jár: hiszen *Thut* még fel sem találta a *betűket*; de ha volna is, mit irnának bele? csak nem kezdhetik el még az én öltő időmben a német kérdés megoldását?

Akármi újság volna, ha az *Idők Tanuja* volna is, jól esnék ebben a szörnyű unalmas időben, de hát mondom, hogy még nincs a világon betű; ezt a naplót is csak úgy diktálom egy fiatal árván maradt kakasfejú *ördög fiúnak*, hogy tartsa az eszében s majd hatezeregynehányszáz esztendő mulva, diktálja le megint egy másik embernek, a ki velem épen sympathiázik.

Az asszony azt mondja, hogy lássak *dolog* után: foglaljam el magamat hasznos munkával, akkor majd nem fogok unatkozni. De ugyan mit dolgoznám?

Hiszen hol van még *Tubálkain*; a ki a *kovácmesterséget* fel fogja találni, vagy csak *Triptolemeus* is, a ki a *földművelést* divatba hozza. Én csak nem törhetem ilyeneken a fejemet, mert engemet urnak neveltek. Ezt tudhatná az asszony. Volt én nekem szép dominiumom, a hol megélhettünk volna dolog nélkül; minek prédálta el?

Dolgozni! Persze. Mintha az olyan könnyű volna. Aztán mit szólnának hozzá majd az unokáim, az a sok gróf, meg a sok herceg, ha megtudnák, hogy az *ősapjuk* *napszámba járt* és dolgozott? Én csak nem dolgozom.

Azt megteszem, hogy a birkákat, meg a tulkokat kihajtom a mezőre, hogy a lovakat őrzöm; ez már *noble* foglalkozás. Szeretem, ha azt mondják, hogy nekem vannak a legszebb lovaim. Csak az a kár, hogy még senki sincs a világon, a kinek dicsekedhetném vele. Ennek az egynehány fakó ördögnek talán, a ki itt gyalog jár, és *tudálékoskodik*? Értik is ezek azt! Fogadok, hogy a tudós ördögök még hatezer esztendő mulva is gyalog fognak járni.

Csak azt nem szeretem, hogy éjszakára mindig haza kell terelnem a csordát. Az asszony odahaza azt mondja, hogy éjjel nem jó kinn hálni, mert olyankor a rossz lelkek kalamajkát járnak a gyepen, s rá ijesztenek az emberre.

Csak azt tudnám, hogy vannak-e ezek között a rossz lelkek között asszonyok is? Azok bizonyosan nagyon szépek lehetnek. Ez igen természetes deductió. Mert ha a jó lelkek is, mint az én derék áldott feleségem, olyan kiálthatatlanok, hogy a természet kénytelen volt őket mindenféle szépséggel felruházni, hogy egy kicsit türethetővé tegye a velük való szövetséget; hát még a rossz lelkekre mennyi mindenféle bűbájos szépséget kellett neki pazarolni, hogy az existenciájukat biztosítsa?

(Folytatása következik.)

Europa kisasszony és orvosa.

E. Kisasszony. Nézze csak doktor, hogy elment a hajam, milyen szép hajam volt egykor; egész *Brazilidig* ért, most meg alig takarja el *Maroccot*.

Doktor. Mondtam, hogy tessék egy kis *mexicói* olajjal kenni; lám én azzal kenem az enyimet, a cura ugyan okoz egy kis *fejvakarást*, hanem okvetetlen megnő tőle — az adósságom.

E. K. A fogam is fáj.

Doktor. Valószínűleg *Nápolyra*. No azt majd *plombirozzuk*. Vagy tán kihuzzam?

E. K. Ha már ki akar ön valamit *huzni*, huzza ki *Rómából* a katonáit; — a fogamnak [hagyjon békét. Nagyobb baj az, hogy a féléfjemben csúzos szakgatások vannak.

Doktor. Tessék egy kis *opodeldokkal* megkenni.

E. K. Hiszen épen az a bajom, hogy *odonneltokkal* kentem.

Doktor. Nem ártana, ha ezt a *nyakkötőt* levetné nagysád, 'sz ez már ugy is az enyim.

E. K. De isz azt nem adom oda.

Doktor. Pedig már a *professorom XIV.* Lajos megmondá, hogy *Il n' y a pas des Pyrenées*. Hát a *szíve* rendben van nagysádnak?

E. K. Hála az ön által föltalált *vállfűzőknek*, most nem igen *doboghat*, de titkos vágyakat érez mindenféle nemzet *ifjai* iránt; tudja ön: a „*giovine*“ most is kedvencez mindenütt.

Doktor. No majd választunk a számára, — valami *megett korú szerelme*. — Hát a *gyomra*? nagysád.

Nincs-e középút a gyáva elhallgatás és a szörnyű háború között?

Van: — a bátor deklamálás.

E. K. Abban most rettenetes *korgások* vannak. Én nem tudom, nem lesz-e ebből valami *gyulladás*?

D. Ne tessék tőle tartani. Szelek. Majd elmúlik az magában.

E. K. A jobb *karommal* szenvedek sokat. Iszonyú szakgatások¹ vannak benne. Azt hiszem, ez a *galvanicus rheuma láncz* nem jót tesz neki, a mit ön rendelt.

D. O Kontrer! Epen az a jó; inkább még egy ujat kössünk hozzá. Hanem ha parancsolja, még egynehány pióczát rakhatunk fel.

E. K. Óh köszönöm a *pióczát*. Ne rakjon már rám többet. Ezt a *másik karomat* meg nem bírom emelni, egészen meg van meredve.

D. Tapasztalom. No majd azt egy kicsit *frottirozni* fogjuk. Egyéb baj nincs?

E. K. Ne tessék kérdezősködni, kérem. Etvágyam igen nagy; mondhatnám *éhes vagyok*.

D. No csak tessék még *diétát* tartani.

E. K. Hanem a *tyukszemem* kiállhatatlan; akár hogy kivagdalom, újra kinő s minden rossz időt megérez.

D. Madame! Az ön bajai valóban komplikáltak. Én indítványozom: tartsunk *konziliumot* ön fölött. No no ne tessék megijedni! Nem acutus a baj, hanem chronicus; a farsangon még úgy kerülhet, hogy tánczolhatunk is.

A váczi argonauták.

Nyolezvan váczi Budára tart
Szinházba menni kész.

Hol „ördög pilulára“
A honfi vágyva néz.

Medecz trafikája csarnokán
Nyolezvan jegy váltatik.
(Vala e nap Decemberben
A huszonkettedik.)

Egész hajóteher vala
A támadó csapat.
A lánczid is ingott belé
Mig rajta áthaladt.

Megérkezének jó korán
Még lámpagyújtás előtt.
Hogy párteren legjobb helyet
Foglaljanak el ök.

Zárt a kapu, zörgetnek ök.
Nyiss ajtót, mink vagyunk.
A váczi argonauták!
Eressz be, megfagyunk!

Nem nyitattik, nem nyil kapu
Süvölt az esti szél.
Nyisd föl kapus! Itt a bilét.
Nyisd föl már, ne izélj.

Nem nyil kapu, nem nyitattik
Bacchansnök nincsenek.
Hol késik oly soká ez a . . .
Hogy a kő üsse meg!

Mig végre szöll fiákker így!
„Heut' ist ja Normatag!“
Karácsony böjt. Előadást
Ily nap nem tartanak.

Haraggal nyolezvan váczi megy
Károm' lva ördögöt,
Ki Norma napján Vác elöl
Ily csuful megszökött.

S haraggal mindhajóra ül
S vitorláz el haza,
Nem látván ördögöt, kiért
Idág utaza.

K—s M—n.

Egy régi ösmerős uj bőrben.

Ki ne emlékeznék Pákh Berezi „Passer didascalus“-ára, a honderüi **ökör szemre**, ki sok ideig tartó hirnevet szerze magának Didaskáliáival, mikben az egész szabadelvű magyar irodalmat, Petőfivel az élen, letiporni igyekezett, obligát ócsárlásaival az egész magyar nemzetiségnek. Lesznek még talán a jó emlékeztűek között, a kik a nevét is tudni fogják e nevezetes férfiúnak: „Zerffy Gusztáv.“ Azokban az időkben nagyon hálados thema volt Zerffy Gusztávval lándzsát

vagy tollszárat törni. Az volt ő az akkori humoristákra nézve, a mi most a muszka; kifogyhatatlan és *egyetlen* tárgya az éleznek: ezen kellett a publikumot kiteleltetni. Szígligeti vigjátékot is irt róla s azt oly tömött színház előtt adták, hogy mozdulni nem lehetett senkinek. De bizony mégis lehetett mozdulni egy embernek, a ki fűtülni akart az előadáson s a kit aztán kitétek a szabadba. Néha nyomatékosabb ellenbírálókat is érték a magyarfaló sárkányt, mint például Degreeé, ki észrevételeit egy izben oly módon közlé vele, hogy azokat nem azon organumához intézte, mely a természet által a hallásra rendeltetett, hanem ahoz a másikhöz, mely az embernek a pápaszem viselésre adatott. — Azonban fordultak az idők s egyszer csak 48-ban Zerffy oly veres tolas kalappal rugtat elő, hogy senki szebbet nem látott s a „Jahrbuch des deutschen Elementes in Ungarn“ szerzője elkezde rögtön egy németfaló lapot kiadni: „*der wahre Ungar!*“ Zerffy Gusztáv honvédruhában ijesztgette hajdani ismerőseit. Annytí azonban dicséretére el kell mondanunk, hogy a harcok goromba divatját nem várta be, hanem emigrált a háboru előtt. Azóta nem sok híret hallottuk. Egyszer egyszer jöttek ugyan kegyetlen cikkek az Allgemeinében, de azokra ki ismert volna rá.

Most egy londoni német gyülekezetben valami dr. Beigel ur egy biographiai vázlatot olvasott fel Zerffy urról, s azt az illető becsületsértőnek találva, a felolvastót törvényszék elé idézte.

Az idézési jogczim az volt, hogy Beigel ur pasquill irt Zerffy urra: a mit az angol törvények szigoruan tiltanak.

A törvényszék felolvastatá a kérdéses ismertetést, mely szólt ilyenformán:

„Zerffy ur a forradalom után rögtön még Bukurestből elkezdett az Augsb. Allg. Zeitungnak Magyarország-ellenes cikkeket küldözni. Innen Constantinápolyba ment, s hasonló irányban levelezett dr. Fausti név alatt. Onnan Párisba ment, s mint nagybefolyásu ember, ki első kutforrásból merít, igen sok ideig lóvátette az Augsb. Allgemeinét hamis értesítésekkel, a mikért pogányul fizették; mig valami Englaender fölfedezte kiletét s akkor megszakadt a levelezés. Azután a párisi rendőrség szolgálatába állt s Weidenbachnak a politikai menekültek viseletéről adott tudósításokat. — Majd Napoleonhoz folyamodott, hogy adjon segélyezést neki olyan hirlaphoz, melyet ő Németországban adjon ki, s melynek irányzata legyen bebizonyítani, hogy a rénusi tartományok mennyire szeretnék francia uralom alá jutni. Ezzel elutasították. Akkor Londonba ment s ismét Magyarország ellen kezdett írni, a berlini rendőrséggel is összeköttetésben állt. stb. stb.“

Zerffy ur ez állításokért megfenyítetni kérte dr. Beigelt.

Dr. Beigel védeni akarta magát, de a bíró közbe szólt: „szükségtelen a védelem; ez nem pasquill, a mire az angol törvények büntetést szabnak, s a vádlottat egyszerűen felmentette.“

Az egész tréfa megjárja anecdotának.

Zerffy Gusztáv pedig azt nyerte e perrel, hogy kihíresztelt magáról egy csomó furcsaságot; mely meglehet, hogy nem igaz; de elég baj, ha már valószínű.

Gondolatok az ő év haldoklásakor.

Elhiszem, hogy a tél folytán
Virágokon fogunk járni;
És fogvaczogtatás nélkül
A puszta ég alatt hálni.

Elhiszem, hogy — mért ne hinném? —
Farsang alatt a sok bálon
Egyetlenegy bő krinolint
Sem leend alkalmam látnom.

Elhiszem, hogy havazáskor,
Ha az utczák tele lesznek,
Egy nap alatt minden havat
A város végére tesznek.

Elhiszem, hogy a színházban
Mindig tele lesz a páholy,
Habár el is fogná fedni
A kánkánt a sűrű fátyol.

Elhiszem, hogy csak hazai
Színműveket fogunk látni,
S holmi silány fordítások
Sze munket nem fogják bántni.

Elhiszem, hogy Allgemeine
Rólunk többé már nem viccel,
Hanem felhagy örömünkre
A sok ármányadta vicczel.

Elhiszem, hogy csak egy naptár
Jelenik meg az új évre;
S hogy egy lap se fog megbukni,
Még azt is elhiszem végre.

De már abban tamáskodom,
S nem hihetem, nem én, nem én!
Hogy ezernyolczszázhatvannégy
Ugy menjen el, mint apja mén.

Flótás Péter.

Levelezés a schleswig-holsteini csatatérről.

Tisztelt szerkesztő ur!

Ha elfogadná levelezéseimet a schleswig-holsteini csatatérről; irhatnék önnek sokat és érdekesekeket; a miket ön közölhetne olvasói nagy épülésére sub titulo „Wrangel tábornok egyik hadsegédének hiteles tudósításai a schleswig-holsteini hadjáratról.“ — Én ugyan nem vagyok Wrangel tábornok hadsegéde, hanem in-

kább I—mi anni medicus, s nem járok Schleswigbe, hanem mindennap járok a klinikába; a hol bizonyára sokkal több emberhust fognak aprítani, mint Holsteinban s a közönségnek utoljára is mindegy, akár igaz, akár nem, csak ujság legyen, a mit hall.

Tehát például: sietve közölhetem önöккеi annak az okát, miért hagyták el a dánok oly sietve Kielt és Altonát egy kardesapás nélkül? Ez nem volt egyéb, mint kárhozatos hadicsel. A dánok, megtudva a porosz lapokból, hogy a németek a disznóhustól trichinokat kapnak, ravaszul kivonulának a fentnevezett városokból, s hátrahagyták nagyszerű magazinaikat tele disznóhussal. A professor urak felszámítása szerint e pokoli stratagéma képes lett volna három nap alatt az egész szász-hannoverai executiós sereget, s még a porosz tartalékokat is teljesen megsemmisíteni. Szerencsére derék vitézeink jökor észrevették a hadicselt, s hirtelen nagy mennyiségű pálinkát ittak rá, mely tudvalevő ellensége a trichinoknak. Eként az ármány egészen meghiusított s ez első ütközet a mi teljes diadalunkkal végződött.

Majd holnap, — vagy, akarom mondani, ötvenztendő mulva — többet.

Der Fechter von Ravenna.

X. városában még el az öreg N. egyenes lelkű becsületes magyar ember, ki, valahányszor a közügy forgott szőnyegen, minden képességét és befolyását annak előmozdítására szentelé. X. városa nevezetes volt egyébkint arról, hogy leggazdagabb fiai, a hol csak lehetett, elsőik voltak azok közt, kik vagyonuk öregbítésére a város kárával minden módot és eszközt felhasználtak. Így történt egy árverés alkalmával is bizonyos extravillán telkeket illetőleg, mely vidéknek a közel jövőben nagyszerű jövője mutatkozott. Megtörtént a szövetkezés és a megállapodás: *holdanként legfeljebb 80 pft — punktum!* kikiáltatik az ár 70 pengő először! nagy nehezen hallatszik nyögve 71—74—78—80. Senki többet? — (Pauza) Egy hang: 150! Borzasztó meglepetés! 150 először s. t. 151—151. 30 kr. Először, másodsor, — senki többet? Egy hang 300! Általános consternatio, — ekkor az öreg ur — ki mellékesen mondva gazdag ember is, a többiekhez fordulva így szól: ennyit e földek holdanként testvérek között is megérnek; én 300 pftig mentem, s megis tartom szívesen az egészet, ha rajtam marad, de szavamot adom, hogy feljebb immár nem verem. Ugy is lön, 300 ft 30 kron keltek a holdak, s csak ezen egy alkalommal az öreg ur több ezer forintot mentett meg a város rozszant pénztárának. Kiáltsunk neki egy éljent a közelgő újévre!

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— **Oraculum.** Nem jó a tüzzel játszani — gyerekeknek ; hanem nagy emberek, úgy látszik, hogy játszanak.
— Hogy adod? — Ingyen — az nekem nagyon drága.

— — Hogy lett a *frakkból kosztüm*? Tud va van, hogy a nemzeti színháznál a férfi tagok minden olyan darabhoz, mely nem czivil ruhákban játszatik, az igazgatóságtól kapnak jelmezeket. Hajdanában nagyon érthető volt ez a szerződés. Frakkot viselt minden ember; a színész játszott azokban a ruhákban, a mikben az utcán járt. De bezzeg most! Minden ember attilát hord; a Cabale und Liebe-ben csak nem léphetnek föl magyar nadrágban, hosszúszáru csizmával; s a francia darabokat sem tisztelhetik meg azzal, hogy kucsában, mentében járjanak bennük. Tehát most már megszűnt a frakk czivil ruha lenni, s a színészek folyamodtak az igazgatósághoz, hogy *e jelmezek* kiállításához nekik külön fizetést rendeljen. Az igazgatóság elismerte a kérelem igazságos voltát s így lett hivatalosan konstatálva, hogy a frakk *kosztümruha*. (Jaj, ha ezt meghallja az Allgemeine Zeitung!)

— — De iszen szépen járt egy külföldi Zeitung mostanában. Ennek az a különös gyönyörűsége volt, hogy a hol egy rablógyilkosságot, zsványkalandot elfoghatott, mely Magyarországról szól, no szépen kiczifrázta azt, hogy elmondta róla, milyen czivilizálatlanok, milyen lóköötők vagyunk; hogy megesszük az emberhúst s a többi. Hát a napokban kap egy levelet, melyben Pestről írják neki, hogy *Lazacsvár* és a *főváros* között, legnépesebb uton éjszaka fegyveres rablók megtámadták a szekérpostát, a lovat meglőtték, a pénzt és mind elrabolták. Lett ehhez aztán kommentár. Minő erköcselenség! a főváros közelében! a postát megtámadni! Barbar administratio! keleti jurisdictio! saharai ren-

detlenség! a hol ilyesmi történhetik! — Nehány nap mulva aztán jött — nagyon apró betűkkel egy kis helyreigazítás — „Ein kleiner Irrthum! *Lazacsvár* soll heissen „*Laxenburg*“ (a malitiosus levelező magyarra találta fordítani) a *főváros*, mely e mellett fekszik, nem *Pest*, hanem *Bécs*. — Így természetesen a kommentár is helytelen és alkalmazhatlan. Mert hiszen az ilyen esetek a legjobban rendezett felügyezés mellett is megtörténhetnek s rossz emberek a legmiveltebb népeknél is találkoznak.“

— — Furcsa az a járvány! Tavaly ilyen idő tájon azt irták a hirlapok, hogy gróf Forgách, majd meg gróf Eszterházy miniszter urak ő excellentiáik betegeskednek. Az idén hála Istennek, jó egészségnek örvendenek; hanem most meg gróf Nádasdy, Schmerling lovag és gróf Degenfeld miniszter urak ő excellentiáik betegeskednek. Valjon mi lehet az a gonosz betegség, a mi csak ilyen kitünő férfiakat vesz elő? Bizonyosan dispositiójának kell már lenni az embernek hozzá.

— — (Hát az akadémia gyűlésén *új conservatívek* ajánlottak?) Nem egészen, hanem csak *új conservatorok*.

— — Egy német lapnak volt egy turini levelezője, még Cavour idejében. Persze, sohsem volt az Turinban; hanem irta'a leveleit szépen Münchenben. Cavournak a keresztneve nem szokott előfordulni a hirlapokban; a szerencsétlen *turini* levelező gondolta, hogy ő közelebb esik hozzá, hát a körösztnévét is odateheti; — meg is tette egy hiteles tudósításában az olasz minisztert *Firmato Cavounak*, Ezt a keresztnevet fedezte fel valami olasz okmányon. *Firmato Cavour* pedig anyit tesz olaszul, hogy „*ellenjegyzette* Cavour.“

— — Nem tudom már, miről jutott eszembe; csak úgy gondoltam: milyen sajtóságos viszony az, hogy Angliában rendkívül nagyra becsülik a journalistikát, nagyon veszik és keresik a journalokat, de már olyan nagyon nem becsülik őket; épen nem ismerik és nem emlegetik magukat a journalistákat. — Nálunk sokat emlegetik és ünneplik a journalistákat, kevésbé protegálják a journalokat, épen semmibe se veszik pedig magát a journalistikát.

Szerkesztői sub rosa. Tisztelt munkatársainknak boldog új évet kívánunk, s minthogy a gratulációban megelőztük őket, most ők tartoznak nekünk borralót adni. Van esztendeje, hogy egyiknek másiknak nem láttuk a kezeirását. „Ha nem termett *gabona*, tán csak termett *adoma*.“

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja; Jankó J. — Metszi: Pollák.